LIETUVOS SAVANORIŲ LAIKRAŠTIS

Savanoris

2012 m. lapkričio 29 d. Nr. 11 (443)

Lapkričio 23-ioji - Lietuvos kariuomenės diena

Sveikinu visus Savanorių pajėgų karius Lietuvos kariuomenės dienos proga. Linkiu stiprybės, ištvermės ir didelės sėkmės tarnaujant mūsų tėvynei Lietuvai. Mes galime didžiuotis savo pajėgomis ne tik prisimindami Nepriklausomybės kovas ir savanorių apgintą Lietuvos nepriklausomybę, bet ir dabar, žvelgdami į atjaunėjusias karių gretas.

Linkiu sėkmės tarnyboje, pratybose, kantrybės ir atkaklumo. Geros kloties, drąsos ir tvirto pasiryžimo, stiprinant pasididžiavimo vertą Lietuvos kariuomenę!

Plk. Romualdas MOLDARIS
KASP vadas

Vyr. srž. **Eugenijaus Žygaičio** nuotraukos

Vėliavos trispalvės plazda

Šiandien „Savanoryje“ svečiuojasi Lietuvos kariuomenės vadas gen. ltn. Arvydas POCIUS. Per du dešimtmečius tokių pokalbių būta ne vieno, jeigu kas pavartytų „Savanorio“ komplektus, nesunkiai atrastų pokalbius su Arvydu Pociumi – SKAT štabo viršininko pavaduotoju, SKAT vadu, KASP vadu, Sausumos pajėgų vadu, šiandien kalbamės su generolu, pasiekusiu aukščiausias – kariuomenės vado - pareigas. Neužmiršdavo savojo laikraščio ir mokydamasis svečiose šalyse – parašydavo laišką arba grįžęs papasakodavo savo įspūdžius. „Savanoryje“ išspausdintas ir ne vienas A. Pociaus rašinys arba svarbaus įvykio komentaras. Kalbamės Lietuvos kariuomenės dienos išvakarėse, todėl pirmiausia ir prašome apžvelgti šių metų darbus.

Nors finansinė padėtis šalyje ir sąlygos buvo nelengvos, kariuomenė užduotis įvykdė, turiu galvoje ir dalyvavimą tarptautinėse operacijose, ir pasirengimą savo šalies gynybai, visos pratybos surengtos ir vyko sėkmingai. Džiaugiuosi karių motyvacija, jie nesiskundžia ir nedejuoja, supranta mūsų padėtį, neteko girdėti nusivylimo ar nepasitenkinimo, mane tai džiugina.

Labiausiai norėčiau išskirti šiemet vykusias pratybas „Baltijos operacija 2012“, kurios vyko Baltijos pakrantėje tarp Klaipėdos ir Palangos. Pirmą kartą mūsų istorijoje iš jūrų desantinių laivų išsilaipino amerikiečių jūrų pėstininkai ir mūsų „Geležinio Vilko“ brigados kariai. Atskrido JAV strateginiai bombonešiai, tiesiai iš Amerikos, pasipildydami degalais tiesiog ore. Tai labai svarbi žinia visiems: prireikus mūsų sąjungininkai pasieks Lietuvą per keliolika valandų. Prisiminkime, kaip lietuviai jų laukė Antrojo pasaulinio karo pabaigoje.

Laukė, o atėjo visai kiti, nelaukiami. Marius Katiliškis, įžymusis mūsų rašytojas, 1944 metais – Tėvynės apsaugos rinktinės kareivis, aprašo tą lietuvių tikėjimą ir laukimą. Sumaištis, viskas virsta aukštyn kojom, o žemaitis ūkininkas ramiausiai vežioja sienojus iš miško. „Ar nebijai rusų?“ – klausia jo. „Nebijau. Ruskis čionai neateis“. – „Tai kas čia ateis?“ – net išsižiojo lietuvis kareivis, išgirdęs tokį neklaidingumą tarptautinėje politikoje. „Gi Anglija, Amerika. Iš vandenio lipa Klaipėdoj. Po dviejų dienų, rokuokim, ir pribus čionai“. Kol ateis, reikia rąstus susivežti, trobą statyti...

Tada susiklostė mums nepalanki geopolitinė situacija, tačiau dabar laikai pasikeitė. Geriau vėliau, negu niekad. Man asmeniškai buvo labai smagu tai matyti, visi planai, kuriuos parengėme, suderinome su sąjungininkais pasirodė yra realūs ir įgyvendinami. NATO principas „Visi už vieną, vienas už visus“ veikia, tokios pratybos tik dar kartą tą parodo, jeigu mes dalyvaujame tarptautinėse operacijose, tai ir mūsų gynyba yra visų NATO narių reikalas.

Iš malonesnių dalykų reikėtų paminėti ir Londono olimpines žaidynes. Lietuva džiaugiasi, kad mūsų sportininkai parsivežė penkis medalius, iš kurių du iškovojo kariuomenės atstovai. Olimpinė čempionė Laura Asadauskaitė jau ne pirmi metai vilki karės savanorės uniformą, dalyvauja Pasaulio karių čempionatuose, graikų-romėnų imtynių bronzinis prizininkas Aleksandras Kazakevičius tarnauja Didžiosios Kovos savanorių rinktinėje.

Gyvenimas keičiasi, tobulėja, modernėja, turi keistis (ir keičiasi) ir ginkluotosios pajėgos. Milijoninės ginkluotų žmonių masės, šimtus kilometrų nusidriekusios fronto linijos liko praeityje. Kas daroma, kad mūsų kariuomenė taptų moderni, atitinkanti visus šiuolaikinės kariuomenės standartus?

Labai svarbu nusistatyti prioritetus. Sumažėjęs krašto gynybos biudžetas privertė mus daugiau dėmesio skirti tiems dalykams, kurie anksčiau buvo tarsi ir primiršti; mes juos ne tik prisiminėme, bet, mano nuomone, ir sėkmingai vykdėme. Pratybos „Medžiotojas“, kur naudojome prieštankinę ginkluotę, kad kariai pajustų mūsų turimos kovinės galios jėgą. Karių nuotaikos, šypsenos jų veiduose rodė, kad tikslas pasiektas – jie mokosi ir noriai dalyvauja pratybose. Tai yra svarbiausia, nors ir sunkmetis, bet kariai dalyvauja mokymuose, o ne tik klausosi teorinių paskaitų.

Jeigu trūksta lėšų, suprantama, jų mažiau tenka pastatų renovacijai, aprūpinimui, nes svarbiausia išlaikyti tinkamą kario kovinį pasirengimą, o kol tų lėšų trūksta naujausios ginkluotės įsigijimui, naudojame tą, kurią turime. Visi ginklai turi būti įsisavinti, kiekvienas karys privalo žinoti savo vietą ir tobulai valdyti jam patikėtą ginklą.

Nukelta į 3 p.

9 772029 843005

Įsakymai

Krašto apsaugos ministrė
pareiškė padėką:
kpt. Sigitui Radzevičiui, kpt. Gerardui Sutkui, vyr. eil. Kęstučiui Sabockiui, Laimiui Bratikui.

Lietuvos kariuomenės vadas
apdovanojo medaliu „Už nuopelnus“:
mjr. Liną Idzelį;
pareiškė padėką:
kpt. Vytautui Vinickui, kpt. Aurelijui Neifaltui, kpt. Nerijui Urnikiui, srž. Sauliui Janušauskui, gr. Mariui Milašauskui.

Sausumos pajėgų vadas
apdovanojo medaliu „Už pasižymėjimą“:
kpt. Kęstutį Klungį, št. srž. Raimondą Vašką;
pareiškė padėką:
mjr. Židrūnui Šadauskiui, kpt. Vytautui Audzijoniui, kpt. Andrejui Simčičiui, kpt. Tadui Kavaliauskui, kpt. Vytautui Vinickui, vyr. ltn. Vytautui Liesioniui, ltn. Valdui Tamulevičiui, srž. Ingai Kilinskienei, srž. Igoriui Syrkovui, gr. Andriui Juškauskui, gr. Eduardui Bivainiui, gr. Artūrui Klimui, gr. Rimui Varsevičiui, gr. Žydrūnui Jokubauskui, vyr. eil. Linui Špukauskui, vyr. eil. Nerijui Petrušiui, eil. Povilui Rubinui, eil. Robertui Urbonui, Gintarei Dabulskytei, Kęstučiui Gruodžiui, Vilijai Štrimaitienei.

KASP vadas
apdovanojo medaliu „Už pavyzdingą kario savanorio tarnybą“(15-os metų):
srž. Renatą Stankevičienę, srž. Marių Merkelį, eil. Liną Dovydėną, vyr. eil. Gediminą Vilniškaitį;
medaliu „Už pavyzdingą kario savanorio tarnybą“(10-ies metų):
vyr. ltn. Joaną Kalantaitę, vyr. srž. Donatą Vaisvalavičių, srž. Evaldą Babiką, eil. Darių Kondratavičių, gr. Gytį Mordasą, eil. Liną Kukučionienę, vyr. eil. Evaldą Rinkevičių, gr. Šarūną Juodelį, vyr. eil. Andrių Kaunecką, vyr. eil. Algį Slavinską, vyr. eil. Tomą Pocevičių, eil. Kristiną Margevičienę, eil. Ramūną Narbutą, eil. Kęstutį Navardauską, vyr. eil. Robertą Salapėtą, eil. Gintarą Liesį;
medaliu „Už pasižymėjimą“:
kpt. Romualdą Butkų, vyr. ltn. Dalią Grigaravičienę, vyr. ltn. Teisutį Strolę, št. srž. Dalių Bučinską, vyr. srž. Daivą Gečienę, vyr. srž. Dainių Meškauską, Laimį Bratiką;
medaliu „Už pavyzdingą tarnybą“:
št. srž. Robertą Bilkovą, vyr. eil. Astą Burkauskienę, št. srž. Virgilijų Joniką, eil. Rimą Kelpšą, vyr. srž. Albiną Mišeiką, vyr. srž. Dainių Visocką, srž. Jurgitą Parchutikienę, srž. Erlandą Seduchinskį, gr. Romą Marčių;
pareiškė padėką:
plk. ltn. Rimantui Jarmalavičiui, kpt. Dariui Germanui, kpt. Vaidui Žibučiui, vyr. ltn. Linui Šimkui, vyr. ltn. Valdui Sedlioriui, srž. mjr. Dariui Masiuliui, vrš. Kęstučiui Patackui, vyr. srž. Jūratei Valatkevičienei, vyr. srž. Alvydui Rutkauskui, vyr. srž. Gintarui Šliurpai, srž. Virginijui Sojai, srž. Tomui Vaičiui, gr. Dariui Dirveliui, gr. Alvydui Smilginiui, vyr. eil. Mindaugui Jasulevičiui, vyr. eil. Mindaugui Marcinkevičiui, vyr. eil. Dainiui Tamošaičiui, vyr. eil. Vitalijui Jurkūnui, vyr. eil. Arvydui Savickui, vyr. eil. Dariui Urbonui, vyr. eil. Antanui Mačiuliui, vyr. eil. Nerijui Dužinskui, vyr. eil. Jūratei Gailiūtei, vyr. eil. Mindaugui Masalskiui, vyr. eil. Laimiui Luckui, vyr. eil. Ovidijui Putnai, eil. Evaldui Nanartoniui, eil. Gediminui Žemaičiui, eil. Erikui Talaikovskiui, eil. Eligijui Kazikaičiui, eil. Sauliui Bražėnui, eil. Sergejui Fariliukui, eil. Kęstučiui Stanislovaičiui, eil. Sauliui Sungailai, eil. Pauliui Žvaliauskui, eil. Tomai Paulavičienei.

Tas laisvės nevertas, kas negina jos

Inga DOVYDĖNIENĖ
Subačiaus bibliotekos vedėja

Subačiaus biblioteka dalyvavo akcijoje „Savanoris bibliotekoje“, kurios metu aktyvūs gyventojai buvo raginami talkininkauti, t. y. padėti bibliotekai vykdyti organizacinę ir kitokią veiklą. Sulaukta virš dešimties aktyvių pagalbininkų.

Kas yra savanoriška veikla? Tai talka - laisva valia neatlygintinai atliekama bendruomenei naudinga veikla. Labai svarbu noras padėti kitam. Kiekvienai amžiaus grupei savanoriška veikla teikia vis kitokias galimybes ir savotišką atlygį: didina kompetenciją, praplečia pažinčių ir bendraminčių ratą, padeda užmegzti naudingus ryšius.

Džiugu, kad ir pasibaigus savanorystės metams Subačiaus biblioteka ir toliau sulaukia savanorių. Penktadienio popietę aktyvūs ir žingeidūs bibliotekos lankytojai rinkosi į žymaus lietuvių kalbininko Prano Skardžiaus sūnėno Dainiaus Gudelio paskaitą „Savanoriškumo principas – laisvės nevertas, kas jos negina“. Paskaitos autorius šiuo metu vadovauja Lietuvos kariuomenės savanorių draugijai (LKSD), prieš tai dirbo LKSD jaunimo būrio vadu. Šis žmogus savanoriškai veiklai yra paskyręs daugiau nei pusę savo gyvenimo.

Paskaita neprailgo, nes buvo įdomu prisiminti Lietuvos istorijos vingius. Įdomus faktas, tačiau net Vytauto laikais jau buvo karių-savanorių. Esame unikalūs visame pasaulyje, nes turime savanorių karių draugiją. Kitose Europos šalyse savanoriai-kariai vadinami įvairiai. Svečias demonstravo nepriklausomos Lietuvos ir partizaninio karo nuotraukas, supažindino su jose esančių karių uniformomis. Akcentavo savanorių vykdomą kilnią misiją – Tėvynės saugojimą bei galimybę kiekvienam iš mūsų dalyvauti savanoriškoje veikloje.

Viena iš daugelio bibliotekos funkcijų – ugdyti ir puoselėti tautines tradicijas, papročius, tautinį patriotizmą, skatinti domėtis mūsų Tėvynės istorine praeitimi. Nors ir vėluodami į paskaitą atskubėjo kultūros namų režisierės Violetos Mičiulienės vadovaujami būsimieji aktoriai iš dramos studijos „Kaukiukai“.

Dėkojame Dainiui Gudeliui už puoselėjamas vertybes: iniciatyvumą, pagarbą ir meilę savam kraštui. Dirbant Vilniuje tėviškę primins mūsų padovanota knyga apie Kupiškį.

Susipažino su kareiviška tarnyba

Darbdaviams teko išbandyti ir kulkosvaidį **Autoriaus** nuotrauka

Srž. Ramūnas KEMEŽYS
Dariaus ir Girėno rinktinė

Dariaus ir Girėno rinktinė Gaižiūnų poligone surengė susitikimą su karių savanorių darbdaviais. Šiemet į renginį gausiai susirinkę darbdaviai susipažino su karių savanorių tarnybos ypatumais, jų naudojama ginkluote, ekipuote, pabendravo su rinktinės vadovybe bei tiesioginiais karių savanorių vadais.

- Malonu tamstas vėl matyti mūsų tradiciniame susitikime, džiugu, kad radote laiko supažinti su karių savanorių, o civiliniame gyvenime - jūsų darbuotojų karine veikla. Jūsų darbuotojai ar studentai savaitgaliais, kaip ir šį, velkasi uniformomis, ima ginklus ir mokosi karinių dalykų, - sakė Dariaus ir Girėno rinktinės rinktinės vado pareigas laikinai einantis mjr. Artūras Čepanskis.

Susitikimo metu svečiams buvo organizuotos persikėlimo per vandens kliūtį pratybos, kiekvienas galėjo išbandyti savo jėgas. Darbdaviai taip pat pabandė įžiebti ugnį parankinėmis priemonėmis, o tai anot instruktoriaus kapitono Aliaus Tumosos ne taip paprasta ir sukėlė nemažai emocijų.

Svečiai galėjo išbandyti savo taiklumą šaudant iš pistoleto ir kulkosvaidžio. Ne mažiau įdomi rungtis darbdaviams buvo - šaudymas iš sportinio lanko ir arbaleto. Geriausiai pasirodžiusiems renginio dalyviams mjr. A. Čepanskis įteikė suvenyrus su rinktinės simbolika. Šiais metais šaudyti pistoletu geriausiai sekėsi Mykolo Riomerio universiteto atstovui Viačeslavui Čigrinui, o kulkosvaidžiu - Kėdainių rajono merui Rimantui Diliūnui.

„Tvirta gynyba 2012“

Vyr. ltn. Tomas PAKALNIŠKIS
KASP viešųjų ryšių karininkas

Lapkričio 12-15 dienomis Alytuje vyko vertinamieji štabų mokymai, kuriuose dalyvavo Dainavos bei Dariaus ir Girėno rinktinių kariai.

Pagrindinis šių pratybų tikslas buvo treniruoti karius kovinių įsakymų ruošimo procedūrų. Pratybų metu štabo karininkai ir puskarininkiai pagal savo funkcines sritis atliko pavestas užduotis, ruošė vietovės, priešo vertinimus. Taip pat buvo tobulinamas rinktinių štabų gebėjimas sąveikauti tarpusavyje planuojant operacijas. Šiuos mokymus organizavo ir vykdė KASP štabas.

Prisikėlimo rinktinė ir universitetas pasirašė bendradarbiavimo sutartį

Neringa SAFONOVIENĖ
Prisikėlimo rinktinė

Lapkričio 16 dieną Šiaulių universiteto rektorate Prisikėlimo rinktinės vadas plk. ltn. Egidijus Budraitis pasirašė bendradarbiavimo sutartį su Šiaulių universiteto rektoriumi prof. Vidu Lauruška.

Šia sutartimi įsipareigota bendradarbiauti ugdant pilietinę visuomenę, jos sąmoningumą, rūpintis jaunimo socializacija, ugdyti tautines vertybes ir pilietiškumą. Taip pat įsipareigota bendradarbiauti organizuojant įvairius bendrus renginius, konkursus, varžybas. Prisikėlimo rinktinė stengiasi kiek galima daugiau bendradarbiauti su švietimo, ugdymo bei mokslo įstaigomis, kuo daugiau jaunimo supažindinti su Lietuvos kariuomene, jos užduotimis. Tikimasi, jog jaunuoliai ir merginos labiau susidomės kario veikla. Rugsėjo mėnesį, Prisikėlimo rinktinės žvalgai dalyvavo Šiaulių universiteto pirmakursių krikštynose.

Tarnybą pradėjo šešioliktoji pamaina

Vyr. ltn. Indrė SEJONIENĖ
PAG-16 viešųjų ryšių karininkė

Grupių pasikeitimo ceremonijos akimirka **Autorės** nuotrauka

Lapkričio 15 d. Afganistano Goro provincijos atkūrimo grupės stovykloje įvyko oficiali Lietuvos karinių kontingentų pasikeitimo ceremonija. Iš tarnybą baigiančios penkioliktosios PAG Lietuvos karių pamainos misiją perėmė šešioliktoji pamaina.

Afganistane viešintis Lietuvos kariuomenės Sausumo pajėgų vadas gen. mjr. Almantas Leika oficialios ceremonijos metu PAG karinio kontingento vado įgaliojimus iš plk. Artūro Radvilo perdavė plk. Linui Kubiliui.

Gen. mjr. A. Leika padėkojo misiją baigusiems PAG-15 pamainos kariams:

- Kiekvienas šios pamainos karys gali didžiuotis savimi ir tuo, ką nuveikė misijos metu čia, Goro provincijoje. Linkiu jums saugios kelionės namo ir sėkmės ateityje.

PAG-16 kariams Sausumos pajėgų vadas palinkėjo išlaikyti iki šios dienos pasiektą Goro provincijos saugumo situacijos lygį ir toliau sėkmingai bendradarbiauti su vietos valdžios ir saugumo institucijomis.

- Didžiuojuosi man suteikta atsakomybe vadovauti Lietuvos kariams misijoje Afganistane, – kalbėjo PAG-16 vadas plk. L. Kubilius. – Tęsime glaudų bendradarbiavimą su Goro provincijos administracijos ir vietos saugumo pajėgų vadovybe ir gyventojais. Taip pat linkiu sėkmės visiems čia susirinkusiems, tiek savo kariams, tiek vietos institucijų atstovams, nes tik bendromis pastangomis galime kurti gražesnę ir saugesnę Goro provincijos ateitį.

Lietuvos kontingentų pasikeitimo proga PAG stovykloje lankėsi Lietuvos specialiosios misijos Afganistane vadovas Gintaras Bagdonas, Goro provincijos gubernatorius, provincijos administracijos ir vietos saugumo pajėgų vadovybės atstovai, vyriausybinių ir visuomeninių organizacijų vadovai, NATO tarptautinių saugumo paramos pajėgų Vakarų regioninės vadavietės, kuriai pavaldi Lietuvos PAG, atstovų delegacija.

Pratybos Purvėnuose

Kpt. Marius PEČIUKONIS
Dainavos rinktinė

Spalio pabaigoje VSAT Varėnos rinktinės Purvėnų užkardoje surengtos bendros taikos meto užduočių operacinių pajėgų (TMU OP) ir Valstybės sienos apsaugos tarnybos (VSAT) pratybos.

Šių pratybų tikslas – atlikti TMU OP padalinio treniruotę, vykdant bendras užduotis su VSAT, siekiant sustiprinti valstybės sienos apsaugą. Tai viena iš užduočių vykdant budėjimą TMU OP sudėtyje.

Pratybose dalyvavo trijų Dainavos rinktinės kuopų kariai savanoriai. Jų metu vieni iš kitų semiasi patirties, naujų įgūdžių, pasidalijama tarnybos specifika. Taip pat vykdomas bendradarbiavimas ir sąveika tarp TMU OP padalinių ir VSAT, o svarbiausia - karių pagalba sustiprinama valstybinės sienos apsauga ir kontrolė.

Lietuvos kariuomenės taikos meto užduočių operacinės pajėgos suformuotos 2009 metais. Pajėgas sudaro budėti priskirti kariuomenės daliniai. Šiuo metu pajėgose budi Birutės motorizuotojo pėstininkų, Vaidoto ir Vytenio logistikos batalionų, KASP rinktinių, KJP, KOP, SOP kariai.

Vėliavos trispalvės plazda

Atkelta iš 1 p.

Daugelį kartų lankiausi Rukloje, kur vyksta mūsų karių baziniai mokymai ir kaskart džiaugiausi, matydamas jaunuolius, jau baigusius ir aukštąsias mokyklas, išsilavinusius, neabejingus, smalsius, suprantančius mūsų krašto gynybos svarbą, pareigą Tėvynei ir tautai. Kai kurie galbūt pasirinks ir profesinę tarnybą. Labai gerai, kad jaunuoliams, baigusiems bazinius kursus ir įstojusiems į aukštąsias mokyklas, valstybė dalinai apmokės už jų mokslą. Laikmetis toks, kad reikia ne tik ideologiškai orientuoti jaunuolius, skatinti patriotizmą, bet ir padėti jiems materialiai. Tai ypač svarbu mažiau pasiturinčioms šeimoms, kurios turi mažiau galimybių leisti savo vaikus į mokslus.

Šiemet apie 400 žmonių pašaukėme į pakartotinius rezervo karių mokymus į skirtingus dalinius. Jaunimas šių mokymų nevengia, suranda laiko, norinčių netgi buvo daugiau negu mes galėjome priimti. Atsirinkome labiausiai motyvuotus, mums labiausiai reikalingų specialybių. Džiugina ir besikeičiantis darbdavių požiūris į jų žmones, dalyvaujančius mokymuose. Vienos nedidelės autoremonto įmonės savininkas į mokymus išleido 6 savo darbuotojus, o tai bene pusė visų pas jį dirbančių. Sako, aš suprantu mokymų svarbą, tą daro ir kitos valstybės, mes negalime elgtis kitaip. Kitas pavyzdys, jaunuolis dirba Norvegijoje, šaukimą jam perdavė tėvai, jis susitvarkė darbo reikalus ir parvyko. Tokie reiškiniai džiugina.

Kariuomenės modernėjimą lemia ne tik žmonės, bet ir jai skiriamos lėšos, o jų šiandien trūksta visiems. Ką kariuomenės vadas galėtų pasakyti apie krašto apsaugos biudžetą?

Aišku, kad taip. Mes suprantame sunkią situaciją ir šalies galimybes, kai tų lėšų trūksta įvairioms gyvybiškai svarbioms gyvenimo sritims. Švietimas, sveikatos apsauga... Bet negalima užmiršti ir šalies saugumo. Tos lėšos, kurias skyrė kariuomenei, galiu užtikrinti, buvo panaudotos sąžiningai, pagal prioritetus, neišvaistytos.

Kokie svarbiausi darbai laukia mūsų kariuomenės ateinančiai metais?

Turbūt svarbiausi kitų metų mokymai bus Specialiųjų operacijų pajėgų mokymai. Pagrindinė mokymų dalis vyks Lenkijoje, dalis – štabo elemento pratybos – Lietuvoje, todėl ketiname mūsų kai kurias pajėgas pakelti ir jos taip pat dalyvaus, mes tobulinsime tuos dalykus, kurie mums patiems yra svarbūs. Vyks pratybos „Baltijos šeimininkas“, kaip ir kasmet, tai priimančios šalies paramos pratybos, kuriose dalyvauja ne tik kariuomenė, Vidaus reikalų ministerijai pavaldžios tarnybos, bet ir civilinės institucijos – susisiekimo, sveikatos apsaugos žinybos ir kitos. Reikalų daug ir šios pratybos mums svarbios. Mūsų nacionalinės pratybos taip pat nebus užmirštos. Kitais metais, kaip ir šiemet, vyks prieštankinių ginklų pratybos. Jose šiemet pirmą kartą dalyvavo Oro gynybos batalionas, kurio ginklai, skirti oro taikinių naikinimui, gali būti panaudoti ir šarvuotos technikos naikinimui. Batalionas pasirodė sėkmingai, kaip ir Sausumos pajėgos, savanoriai. Tą patį planuojame daryti ir ateinančiais metais. Vienas iš naujausių dalykų yra NATO energetinio saugumo centras, kuris šiemet jau dalyvavo pratybose kartu su Didžiosios Kovos rinktine. Šių pratybų metu buvo bandomi variantai, kaip išgyventi neturint resursų, energetinio papildymo priemonių, tokias pratybas rengsime ir ateityje.

Lietuvių misija Afganistane eina į pabaigą, užduotis sėkmingai baigiama, bet dalyvavimas tarptautinėse operacijose bus tęsiamas?

Taip, yra politinis sprendimas – kitų metų pabaigoje iš Goro provincijos, kur mes vadovaujame provincijos atkūrimo grupei, turime išeiti, bet tai nereiškia, kad mes išeiname iš Afganistano, mes išeiname iš Goro provincijos. Afganistane dar reikia daug darbų nuveikti, todėl mokymo misija bus tęsiama, sraigtasparnių pilotų mokymo grupė, patarėjų grupė, liks kai kurie karininkai štabuose, kiti padės rengti afganų specialistus, taip pat savo darbą tęs ir Specialiųjų pajėgų kariai.

Mūsų laukia nauji iššūkiai, nauji darbai, kadangi Seimas leido mūsų kariuomenei dalyvauti tarptautinėse operacijose Afrikoje, kitais metais, kai Lietuva pirmininkaus Europos Sąjungos tarybai, yra ketinama skirti Lietuvos karių grupę tarptautinėje operacijoje „Atalanta“. Mes turime būti aktyvūs, jeigu norime, kad ir mums, prireikus, padėtų.

Jūs ketvirtasis kariuomenės vadas po Kovos 11-osios, bet pirmasis, tarnaujantis nuo pačių pirmųjų dienų, tarnybą pradėjęs savanoriu. Į Savanorių pajėgas ateina jau visai kita karta, nemačiusi okupacijos, gimusi nepriklausomoje Lietuvoje. Kaip atrodo KASP visos kariuomenės kontekste?

Manau, kad savanoriai jau susirado savo vietą po saule ir nebeliko skirstymo – šitie geresni, anie ne tokie geri - tie laikai praėjo; visi yra lygūs ir savanoriai, dalyvaudami tarptautinėse operacijose, tiek Kosove vos ne dešimt kartų, tiek Afganistane, kelioms PAG grupėms vadovavo savanorių rinktinių štabai, savo motyvacija, pasirengimu įrodė, kad, pajėgos yra šiuolaikiškos, modernios, puikiai sąveikaujančios su reguliariaisiais daliniais. Bendros pratybos su kanadiečiai, latviais, estais, Skandinavijos šalimis tą tik patvirtina. Einama teisinga kryptimi, savanoriai yra visaverčiai Lietuvos kariuomenės šeimos nariai, aš jų neišskiriu.

Kaip atrodo kariuomenės vado dienotvarkė?

Geras klausimas, bet aš nežinau, kas yra laisvas laikas. Rytais bėgioju krosą, tai padeda atsipalaiduoti, ir suteikia žvalumo visai dienai, nes darbo diena man nesibaigia septynioliktą valandą, kartais užsitęsia iki dešimtos, vienuoliktos, dažniausiai grįžtu kai Lietuvos televizija jau rodo „Panoramą“. Jeigu atsiranda laisvesnis savaitgalis, nereikia kur dalyvauti, išvykti, stengiuosi ištrūkti į gamtą, man tai geriausias poilsis. Kaip senas medžiotojas neužmiršta ir šautuvo.

Prisimenu laikus, kai Namida Pocienė atvažiuodavo parsivežti namo savo vyro, kabinete užsisėdėjusio prie dokumentų iki vidurnakčio. Ar jos požiūris nepakito?

Ne, nepakito, ji žino karišką gyvenimą, pati nuoširdžiai dirba Birutiečių sąjungoje. Atsiranda nauji skyriai, įkurtas Alytuje, jau šį mėnesį pradės veikti Marijampolėje, vėliau Panevėžyje, Šiauliuose, praktiškai bus beveik visose įgulose. Sausio 13-ąją aš buvau Aukščiausiojoje Taryboje, o Namida – prie televizijos bokšto. Ji tų įvykių dalyvė, viską matė savo akimis ir viską supranta - kaip žmona, kaip dviejų vaikų motina ir kaip Lietuvos pilietė. Aš jai dėkingas.

Kariuomenės dienos proga pirmiausia norėčiau pasveikinti Lietuvos partizanus, savanorius kūrėjus, mūsų veteranus, taip pat tarnaujančius už Tėvynės ribų, misijose ir palinkėti geros sveikatos, tai svarbiausia. Taip pat optimizmo, nes kariuomenėje turi vyrauti optimistinė dvasia. Norėčiau palinkėti sėkmės bei santarvės ir karių šeimoms, nes žmonos, vyrai, vaikai, šeima yra labai svarbu, jų negalima užmiršti. Mus remia ir supranta, už tai ačiū. Civiliai darbuotojai taip pat yra mūsų kariuomenės šeimos nariai, dirbantys svarbų ir reikalingą darbą. Kariuomenės diena yra ir jų šventė. Ačiū už tarnybą, už darbą.

Su Lietuvos kariuomenės diena!

Ats. kpt. Vytautas Voveris

Pareiga savo tautai ir Tėvynei

Ats. kpt. **Vytautas VOVERIS**
„Savanorio“ redaktorius

Su granatsvaidžiais studentus supažindina kariūnas Ramūnas Šliburis

Vyr. srž. **Eugenijaus Žygaičio** nuotraukos

Mindaugas Laučius

Ne veltui sakoma: „Kariauja atsargos batalionai“. Kariuomenė, neturinti gerai parengto ir nuolatos atsinaujinančio rezervo nedaug ko verta, todėl visos šalys rezervo karių rengimui skiria daug dėmesio bei lėšų, moko ne tik rezervo kareivius, bet ir karininkus, kviečia į pratybas, kvalifikacijos kėlimo kursus, kad jie būtų pasirengę bet kuriuo metu užimti savo vietą kariuomenėje. Geriausias pavyzdys Izraelis, galintis bet kuriuo metu pašaukti dešimtis tūkstančių rezervininkų ir kiekvienas iš jų žino ne tik savo dalinį, ginklą, bet ir pareigas bei artimiausią užduotį. Be rezervo, daugybės gerai profesionaliai pasirengusių, labai patriotiškai nusiteikusių vyrų ir moterų, tą šalį jau seniai būtų nustūmę į Viduržemio jūrą gausūs ir daugiau gyventojų turintys priešai.

Mes, ačiū Dievui, gyvename ne Artimuosiuose Rytuose, todėl dažnas „strategas“ tik ranka numoja: „Ai, kas jau čia mus puls...“ Nepuls, jeigu žinos, kad gaus atkirtį; praėjusio amžiaus dvidešimtieji ir keturiasdešimtieji neturi pasikartoti.

Kai 2008 m. buvo sustabdytas šaukimas į privalomąją pradinę karo tarnybą, tapo nebeaišku, kaip bus rengiamas ir papildomas naujais žmonėmis kariuomenės rezervas, ar neatsitiks taip, kad rezerve teliks tik į atsargą išėję kariai profesionalai ir savanoriai, o karininkų rezervą sudarys tik atitarnavę, vyresnio amžiaus karininkai, tarp kurių leitenantų ne tiek ir daug. Šią problemą reikėjo spręsti labai neatidėliojant, pasižiūrėjus kas daroma kitose šalyse ir kas mums labiausiai tiktų ir būtų priimtinausia. Kaimynai anapus Medininkų atsargos karininkus rengia labai paprastai, neišradinėdami dviračio – aukštųjų mokyklų karinėse katedrose ir kariniuose fakultetuose, mums tai turbūt nepriimtina, be to, reikia išlaikyti savanoriškumo principą. Laikai, kai visus studentus, nori jie to ar nenori (o dauguma nenorėjo) kartą per savaitę apaudavo kareiviškomis pušnimis, seniai praėjo, o ir naudos iš to nebuvo labai daug.

Šiais metais ledai pajudėjo ir rudenį apie du šimtus įvairių šalies aukštųjų mokyklų studentų pradėjo mokytis jaunesniųjų karininkų vadų kursuose (mokymuose, JKVM) Vilniuje (Jono Žemaičio karo akademijoje), Kaune (kariuomenės mokykloje) ir Klaipėdoje (Butigeidžio dragūnų batalione).

Studentams teks mokytis trejus metus, savaitgaliais, lauko pratybos vyks dvi savaites vasaros atostogų metu. Pirmaisiais metais studentai rengiami kaip eiliniai kareiviai, antraisiais – skyrininkai, trečiaisiais – kaip karininkai (būrių vadai). Ateinančiais metais, Vasario 16-ąją prisieks Tėvynei. Atsargos karininkais panoro tapti įvairių aukštųjų mokyklų studentai, daugiausia iš Vilniaus Gedimino technikos universiteto, Kauno technologijos universiteto, Vilniaus, Vytauto Didžiojo, Mykolo Riomerio universitetų ir kitų universitetų bei kolegijų.

Nedidelė dalis įstojusiųjų jau „nubyrėjo“, tai, matyt, neišvengiama.

- Žinau vieną, kuris stojo net neketindamas mokytis, - pasakojo Vilniaus kolegijos studentė Indrė Zareckaitė. – Jam svarbu buvo įsitikinti - gali įstoti ar ne? Įstojo, ir viskas, toks vaikiškas protas.

Kpt. Tomas Blinstrubas

Karo akademijos Jaunesniųjų karininkų vadų mokymų sekcijos viršininkas kpt. Tomas Blinstrubas pats amžiumi nelabai vyresnis už studentus, baigęs akademiją tarnavo „Geležinio Vilko“ brigadoje, vėliau perkeltas į akademiją:

- Su studentais dirba ne tik akademijos instruktoriai, kuriems nestinga nei profesinės, ne pedagoginės patirties, bet ir kariūnai. Jiems tai labai gera praktika, antra vertus, kariūnai yra ne tik studentų bendraamžiai, bet ir patys studentai, tik uniformuoti, kariniai studentai. Prieš užsiėmimus jiems dar rengiami papildomi instruktažai.

Labai didelis dėmesys, anot kpt. T. Blinstrubo, skiriamas neformaliajam ugdymui:

- Kiekvienas karininkas, ar jis tarnautų rikiuotėje, ar priklausytų rezervui, visų pirma turi būti savo Tėvynės patriotas, tai profesionalumo pagrindas. Manau, kad dauguma atėjusių studentų yra tikri Lietuvos patriotai, akademijoje šiuos principus belieka tik stiprinti ir puoselėti.

- Na, merginos, kodėl čia atėjote? – klausiu Vilniaus kolegijos studentes Indrę Zareckaitę, Lauryną Luneckaitę ir Vilmą Dervinytę. – Vis dėlto treji metai...

- Tik jau neparašykit, jog atėjome todėl, kad čia daug vaikinų ar norime pasipuikuoti uniformomis... Taip, uniformos mums patinka, bet ne tai svarbiausia. Mes mylime savo Tėvynę ir norime, kad ji suklestėtų, norime kuo nors prisidėti. Emigruoti neketiname, gyvenimą reikia kurti čia, Lietuvoje.

Vilniaus Gedimino technikos universiteto studentas Irmantas Baltušis:

- Čia, kursuose, mes trys kupiškėnai – be manęs dar Aivaras Baronas ir Danius Stanionis. Visi trys ir Didžiosios Kovos rinktinėje savanoriais tarnavome. Svarbu, kad į akademiją ateini ne kaip į kažkokias nejaukias kareivines, bet į širdžiai mielą Lietuvos kariuomenės dalinį, kuriame jautiesi savas. Mums, savanoriams, mokslų pradžia nėra labai sunki, daug ką išmokome, sužinojome tarnaudami Savanorių pajėgose, todėl kursuose savanoriai paskirti vyresniaisiais šauliais. Iš esmės vykdome skyrininkų pareigas, padedame instruktoriams, kariūnams. Atrodo, treji metai daug, bet tas laikas greitai prabėgs, vieni turbūt ir liks rezervo karininkais, kiti gal pasirinks profesinę tarnybą. Apie tai dar anksti kalbėti, bet pasvajoti galima.

- Mano tėvas, - sako Aivaras Baronas, - sužinojęs, kad įstojau į kursus, turbūt apsidžiaugė net labiau negu aš. Jis senas savanoris, ne vienerius metus vadovavęs Kupiškio savanoriams, dabar jau atsargoje, vylėsi, kad ir aš pasirinksiu kario tarnybą. Savanoriu tapau, karininku, jeigu viskas gerai klostysis, taip pat būsiu.

Ats. kpt. Virgilijus Baronas ne vienintelis. Kursuose mokosi ir buvusio Vilniaus savanorių rinktinės vado mjr. Zinauto Malciaus sūnus Mindaugas, Vilniaus universitete studijuojantis fiziką. Vilniaus rajone gyvenantis ats. ltn. Almantas Laučius buvo Sąjūdžio žaliaraištis, vienas pirmųjų Vilniaus šaulių, krašto apsaugoje tarnavo nuo 1990 metų. Namuose vyrauja tautinė dvasia, daug patriotinių, istorinės tematikos knygų, tad nieko nuostabaus, kad sūnus Mindaugas, vos sulaukęs 12 metų, tapo šauliu, vėliau – Didžiosios Kovos rinktinės savanoriu. Edukologijos universitete Mindaugas studijuoja etiką:

- Mokausi ketvirtame kurse, laukia praktika. Jau žinau, kad ją teks atlikti Riešės gimnazijoje. Tai Vilniaus pašonėje, vadinasi, pavyks suderinti ir studijas, ir mokymąsi atsargos karininkų kursuose.

Kursuose mokosi ir daugiau studentų – Savanorių pajėgų karių. Tai marijampolietis Laurynas Jūras, Mykolo Riomerio universiteto studentas švenčioniškis Kęstutis Pilipavičius, druskininkietis Rimvydas Valenta, jonaviškis Julius Lilis, ketverius metus Didžiosios Kovos rinktinėje ištarnavęs Vilniaus universiteto viešųjų ryšių magistrantas vilnietis Marius Makarevičius.

Kpt. Tomas Blinstrubas studentų noru dirbti, smalsumu patenkintas:

- Kiekvieną studentą vertiname individualiai, viską stengiamės daryti ne formaliai. Tarkim, šlubuoja kai kurių studentų fizinis pasirengimas, todėl jiems (ir visiems norintiems) sudarytos galimybės naudotis akademijos sportine baze. Tačiau nedaug bus naudos, jeigu studentai bokso salėje tik daužys „kriaušę“, visai kas kita, kai jiems padeda, pataria, parodo kariūnas Tomas Kvietkauskas, pats boksininkas. Jis gali daug ko išmokyti. Tikiu, kad jie - mūsų studentai taps karininkais, nes dauguma į akademiją atėjo vedini patriotinių jausmų, kariuomenė, mūsų krašto saugumas jiems nėra kažkokios abstrakčios sąvokos, o labai konkreti veikla, pareiga savo tautai ir Tėvynei. Išmokyti naudotis šautuvu nėra sunku, mūsų tikslas, kad žmogus ne tik mokėtų, bet ir suprastų, kodėl jis ima ginklą į rankas.

„Mes esame patriotės“, - sako Indrė Zareckaitė, Lauryna Luneckaitė ir Vilma Dervinytė

Kursas gena kursą

Vyr. srž. **Gintautas JONAITIS**
Mokomojo pulko viešųjų ryšių specialistas
Eil. **Vilius DŽIAVEČKA**
„Savanorio“ korespondentas

Instruktorius srž. Aurimas Burbulis pastebi kiekvieną smulkmeną

Eil. **Viliaus Džiavečkos** nuotraukos

Mokomajame pulke kursas gena kursą - lapkričio 5 dieną bazinius kario savanorio įgūdžių kursus (BKSĮK) pradėjo 81 karys savanoris (iš kurių 7 merginos), o bazinius karinius mokymus (BKM) 74 kariai (iš kurių 12 merginų).

Kursus pradėję kariai savanoriai karybos pagrindų mokysis tris savaites, po to prisieks Lietuvai ir jiems bus įteikti kurso baigimo pažymėjimai. Šis kursas KASP kariams jau penktą kartą organizuojamas mokomajame pulke.

Devyniolikametis alytiškis savanoris j. eil. Žygimantas Adžgauskas gimtinėje pabaigė Verso ir technologijų mokyklą, civiliniame gyvenime įgydamas logisto ekspeditoriaus diplomą ir profesinį vidurinį išsilavinimą. Vietoje to, kad susirastų civilinį darbą ar tęstų mokslus, vaikinas nusprendė pirma įstoti į Savanorių pajėgas ir baigti bazinį kario savanorio kursą. Jaunuolis būsimojo darbo paieškas nusprendė atidėti vėlesniam laikui, kai pabaigs šį kursą:

- Tarnybą Savanorių pajėgose pasiūlė Dainavos rinktinėje tarnaujantys draugai, bet iki tol aš pats jau buvau apsisprendęs tarnauti.

J. eil. Žygimantas Marčaitis iš Šiaulių, aštuoniolikmetis abiturientas, nepabijojo atvykti į kursą mokslo metų metu:

- Grįžus po trijų savaičių teks pasistengti, kad Šiaulių „Didždvario“ gimnazijoje pavyčiau savo mokslo draugus, esu tam moraliai pasirengęs. Kaip ir karinei tarnybai. Jei viskas pasiseks ir patiks, kitąmet bandysiu stoti į Karo akademiją. KASP – pirmoji karinė stotelė, čia ateiti patarė draugai. Dabar, pačią pirmąją tarnybos dieną, patyrėme daug įspūdžių. Viskas įdomu, tačiau klostosi ne taip, kaip tikėjausi aš ir galbūt daugelis kitų. Bus nelengva, todėl dabar labiausiai noriu ir viliuosi sėkmingai pabaigti šitą kursą.

Bazinius karinius mokymus pradėję kariai po trijų savaičių taip pat prisieks Lietuvos Respublikai ir po trumpų atostogų per likusias devynias savaites mokysis bazinių pagrindų. Sėkmingai baigusiems kariams bus įteikti kurso baigimo pažymėjimai ir galimybė tęsti tarnybą Lietuvos kariuomenėje. Tai 13-asis toks kursas Mokomajame pulke.

J. eil. Renata Pelenienė iš Kauno, pirmąją tarnybos dieną buvo nusiteikusi gerai. Bazinius karinius mokymus pasirinkusi 28 metų moteris yra įgijusi du aukštojo mokslo dilplomus. Socialinius mokslus Renata baigė Kauno kolegijoje ir teisę Mykolo Riomerio universitete:

- Mano vyras – karininkas, kapitonas, tarnauja Vilniuje, karo akademijoje. Nors tai neturėjo lemiamos reikšmės mano pasirinkimui. Svarbiausia, kad išgirdęs apie sprendimą jis neprieštaravo ir neatkalbinėjo. Penkerių metų sūnus šiuo laikotarpiu paliktas rūpestingo tėčio ir tetos priežiūrai. Jisai stebisi, kodėl mama taip pat išėjo „į karą“. Tačiau aš daugiau atidėlioti nebenorėjau, kariuomenė - tai sena mano svajonė. Galėčiau tarnauti Karo policijoje, nes turiu tam reikalingą teisinį išsilavinimą, bet kol kas tai tik svajonės.

J eil. Žygimantas Adžgauskas

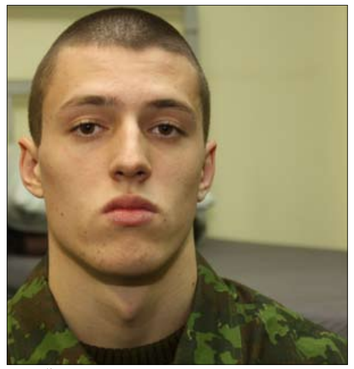

J. eil. Žygimantas Marčaitis

J. eil. Kristina Sarafinaitė 26 metų kompiuterinės technikos inžinierė, taip pat baigusi aukštąjį mokslą. Mergina ne tik taiso kompiuterius, bet ir laivalaiku dresuoja šunis, rengia juos parodoms:

- Esu lietuvė, todėl noras pasilikti Lietuvoje, neišvažiuoti svetur, mane atvedė į Lietuvos kariuomenę, kur profesinėje tarnyboje laukia stabilus atlyginimas ir socialinės garantijos. Žinau, kad Lietuvos kariuomenei reikalingi įvairūs specialistai, todėl tikiuosi įsidarbinti. Man kinologija tik hobis, bet mielai dirčiau tiek su gyvūnais, tiek kompiuterinių technologijų srityje, trumpiau tariant – eisiu ten kur paskirs tarnauti.

Abi merginos su entuziazmu nusiteikę įveikti karybos pradžiamokslį, ir galvoja, kad jokių rimtesnių sukumų, siekiant savo tikslo, joms neturėtų iškilti: „Daugelis vaikinų kartu atėjusių į šį kursą yra žymiai jaunesni, galbūt stipresni fiziškai, tačiau turi žymiai mažiau profesinės ir gyvenimiškosios patirties. Jiems bus sunkiau“

Devyniolikmetis jonaviškis Eimantas Smolinas, pabaigęs vidurinę mokyklą, į kariuomenę atėjo vedinas vaikystės svajonės:

- Nuo mažumės domėjausi karyba, kolekcionuoju karinę atributiką, o dabar atėjo laikas viską nusprendžiau išbandyti savo kailiu. Šeima patenkinta mano pasirinkimu. Žinoma, kuopoje griežti seržantai, laukia nemaži fiziniai krūviai, bet viskas bus gerai, mūsų čia daug ir visi naujokai, dar nieko nemokame.

Kaunietis Gintautas Jakas, civiliniame gyvenime išbandė daug darbų fabrikuose, sandėliuose ir parduotuvese, iki bazinių kusų dirbo stambioje statybinių medžiagų parduotuvėje Kaune:

- Ten reikėjo atiduoti tikrai daug jėgų, tačiau buvo mokomas tik minimalus atlyginimas. Motyvacijos tokiam darbui greitai neliko. Dar anksčiau pusketvirtų metų darbavausi fabrike užsienyje, kur taip taip dirbau sunkų fizinį darbą, todėl ieškodamas geriausio sprendimo, tinkamo sveikam mano amžiaus 23 metų vyrui, pasirinkau bazinius karinius mokymus su galimybe juos pabaigus, įsidarbinti Lietuvos kariuomenėje. Neslėpsniu, kad mano draugų tarpe yra tarnaujančių kariuomenėje, jie ir mane nukreipė teisinga linkme. Tampydamas cemento maišus esu gerai pasirengęs fiziškai, todėl ištversiu viską.

Jaunesniosios eilinės Renata Pelenienė ir Kristina Sarafinaitė

Eimantas Smolinas ir Gintautas Jakas

Geriausia Žemaičių rinktinės komanda

Vilma KOJELIENĖ
Žemaičių rinktinė

Kairių poligone išrinkta geriausia Žemaičių rinktinės komanda. Antrą kartą vykusiose varžybose nugalėtojais tapo štabo ir aptarnavimo kuopos žvalgų būrio kariai. Geriausios komandos titulą žvalgai iškovojo antrus metus iš eilės.

Šių varžybų tikslas - karių kovinio ir fizinio pasirengimo gerinimas bei skatinimas siekti aukštesnių profesinių rezultatų. Varžybomis taip pat siekiama gerinti karių tarpusavio santykius, ugdyti komandinę dvasią.

Šiemet varžybose dalyvavo 9 komandos iš visų rinktinės kuopų. Komandos sudėtis - 3 kariai savanoriai. Kuopų vadams teko nelengva užduotis atrinkti ne tik geriausius iš geriausių, galinčius atstovauti kuopą, bet ir per pastaruosius metus neturinčius drausminių nuobaudų bei pratybas ne mažiau kaip 70 proc. lankančius karius. To reikalauja varžybų nuostatai.

Tauragės kuopai atstovavo ir neseniai į atsargą išėjęs buvęs rinktinės S3 skyriaus operacijų specialistas vrš. Jurgis Auryla. Dabar jis 308 pėstininkų kuopos karys savanoris, aktyviai dalyvaujantis kuopos veikloje.

Kariai privalėjo įveikti 8 km spartųjį žygį, transportuoti sužeistąjį, surinkti išardytus ginklus bei atlikti kovinį šaudymą.

Pirmoji rungtis - žygis su 10 kg sveriančia amunicija ir ginklu. Pirmieji šią distanciją per 65,05 min įveikė Tauragės 307 kuopos kariai savanoriai, antrieji - Klaipėdos 301 kuopa, o treti - Kretingos 306 kuopos kariai savanoriai. Sužeistojo transportavimas - trumpiausia, bet ne ką mažiau jėgų pareikalavusi rungtis. Čia greičiausi buvo Šilalės 303 kuopos kariai savanoriai, distanciją įveikę per 26,24 s, antri - Plungės ir Kretingos kariai, treti - Tauragės kariai savanoriai.

Trečioji rungtis - kuo greičiau iš dėžėje esančių dalių surinkti ginklus AK-4 MT, FN-MAG ir AKM. Čia nepralenkiami buvo Šilalės ir ŠAK kariai savanoriai, antri - Gargždų, treti - Šilutės kariai savanoriai. Beje šioje rungtyje, kaip ir kitose, labai svarbi komandos draugų pagalba ir palaikymas. Surinkęs savo ginklą karys, gali padėti komandos draugui, tam neprieštarauja varžybų taisyklės.

Po trijų rungčių į priekį išsiveržė ŠAK ir 305, 306, 307, 308 pėstininkų kuopų komandos. Šaudymo iš AK-4 MT rungtis buvo lemiama. Nors taikliausi šioje rungtyje buvo skuodiškiai, susumavus bendrus rezultatus išaiškėjo varžybų nugalėtojai. Antrus metus iš eilės jais tapo štabo ir aptarnavimo kuopos komanda.

Trims ŠAK žvalgų būrio kariams savanoriams vyr. eil. Artiomui Žigeu, vyr. eil. Rolandui Malakauskiui ir j. eil. Robertui Valančiui rinktinės vadas plk. ltn. Kazimieras Čiuplinskas įteikė nugalėtojų taurę.

Tokios varžybos rinktinėje vyko antrą kartą ir, tikimasi, taps tradicinėmis. Pereinamasis prizas - „Tūta“ liko štabo ir aptarnavimo kuopoje. Žvalgai dar kartą įrodė esantys „kiečiausia“ komanda rinktinėje.

Parama lietuviškoms mokykloms tęsiasi

Ats. ltn. dr. Vytautas RAČKAUSKAS
LKKSS Vilniaus skyriaus pirmininkas

LKKSS Vilniaus skyrius lapkričio 21 d. Šalčininkų rajono Poškonių pagrindinėje mokykloje surengė pilietiškumo pamoką. Ats. mjr. Albertas Daugirdas skaitė pranešimą apie Aukščiausios Tarybos gynimą 1991 metais, o Vilniaus savanoriai kūrėjai mokyklai padovanojo 288 knygas, iš kurių net 109 išleistos 2008-2012 metais. Jų pirkimui daugiau kaip 2 600 Lt paaukojo ne tik LKKSS nariai, bet ir lietuvybę remiantys piliečiai - Vilniaus universiteto profesūra, Jono Žemaičio karo akademijos, „Geležinio Vilko“ brigados karininkai, Lietuvos šaulių sąjungos, Lietuvos kariuomenės savanorių draugijos, Lietuvių sąjungos „Tauta ir Tėvynė“, Tautininkų sąjungos, motociklininkų klubo „Vorai“ nariai, Krašto apsaugos ministerijos, „Grotos“ „Kamavos“, „Ulmo“, „Plaineros“ bendrovių darbuotojai, atsargos kariai. Beveik du trečdalius knygų padovanojo Lietuvos kariuomenės ir Sausumos pajėgų vadai, Vytauto Didžiojo jėgerių batalionas, kariuomenės Logistikos valdybos darbuotojai, leidykla „Homo liber“. Knygos skirtos visoms mokinių amžiaus grupėms bei apima įvairius žanrus – nuo pasakų, nuotykinės, mokomosios literatūros iki istorinės ir patriotinės.

Savanoriai kūrėjai šių metų rugsėjį jau parėmė Baltosios Vokės „Šilo“ vidurinę mokyklą, o dar vienas knygų rinkinys prieš Kalėdas pasieks Dieveniškių „Ryto“ vidurinę... Bendra visų trijų akcijos „Padovanok knygą lietuviškai mokyklai“ etapų (Baltoji Vokė–Poškonys–Dieveniškės) vertė viršys 12 000 litų, o tai beveik 800 knygų.

Gustainis renkasi spragilą

Ats. kpt. Vytautas VOVERIS
„Savanorio“ redaktorius

Pats svarbiausias laikraštis nepriklausomoje Lietuvoje, be jokios abejonės, buvo „Lietuvos aidas“, leistas du, o nuo 1939 m. tris kartus per dieną – rytinė laida pasirodydavo 6 valandą ryto, dieninė – 13-14, vakarinė laida – 19 valandą, 14-16 puslapių, 90 tūkstančių egzempliorių tiražu. Redakcija labai nedidelė – redaktorius, skyrių redaktoriai, sekretoriatas, fotografas, kalbos redaktorius ir nė vieno etatinio reporterio. Reporteriais dirbo studentai arba šiaip vaikinai, svajojantys apie žurnalistiką, algų jiems nemokėjo, tik honorarus. Darbštesni uždirbdavo visai neblogai.

Redaktorius beveik kiekvieną savaitę susitikdavo su prezidentu Smetona ir kalbėdavosi valandą ar pusantros. Patekti pas prezidentą buvo labai paprasta, tereikėdavo paskambinti adjutantui ir susitarti dėl laiko. Smetona, pats talentingas žurnalistas ir geras stilistas, ne tik atkreipdavo redaktoriaus dėmesį į vieną ar kitą Lietuvai svarbią problemą, pasiūlydavo temą, bet ir daug dėmesio skirdavo kalbos kultūrai, stiliui, žurnalistikos profesiniams reikalams. Spaudos atstovo Smetonai nereikėjo, straipsnius ir kalbas rašydavo pats.

Nuo 1928 m. „Lietuvos aido“ redaktoriumi ketverius metus dirbo Valentinas Gustainis, galiausiai susipykęs su ministru pirmininku Juozu Tūbeliu ir iš redaktoriaus pareigų turėjęs pasitraukti. Vėliau jis dirbo „Lietuvos aido“ korespondentu Varšuvoje, Eltos korespondentu Paryžiuje, prieš pat okupaciją – Eltos direktoriumi.

Gustainis spaudoje pradėjo bendradarbiauti dar būdamas paaugliu Pirmojo pasaulinio karo metais. Nepriklausomybės kare tarnavo 1-ajame artilerijos pulke savanoriu. Apgynus nepriklausomybę studijavo teisę ir filosofiją Heidelbergo universitete, Sorbonoje, baigė Kauno universitetą, vienas iš tautinės krypties studentų neolituanų korporacijos įkūrėjų. Parašė knygas „Lenkai ir Lenkija“, „Prancūzija“, „Lietuva: pirmasis dvidešimtmetis“. Kai rusai užgrobė Lietuvą, su šeima apsigyveno brolio sodyboje Žemojoje Panemunėje, Lekėčių valsčiuje.

Čia siautėjo komunistai Jančaičiai. Ypač bjaurus pasirodė Alfonsas Jančaitis iš Žečkalnių, 1919 m. pašauktas į Lietuvos kariuomenę, iš kurios perbėgo pas rusus, bet vėliau lyg niekur nieko parsirado namo ir ėmėsi „revoliucinės“ veiklos, nes kitokiu būdu užsidirbti jis nemokėjo, o „revoliucionieriams“ TSRS mokėjo, ir neblogai, dirbti visai nereikėjo. 1940 m. Jančaitį paskyrė valsčiaus partorgu, jis vienas aktyviausių trėmimų į Sibirą iš Šakių apskrities veikėjų. Karo pradžioje Jančaičiai spruko į Rusiją, Alfonsas atsidūrė 16-ojoje lietuvių divizijoje ir dingo be žinios prie Aleksejevkos, gal žuvo, o gal išsigandęs pabėgo, nes bėgioti jis turėjo patirties. Sesutė Tatjana (koks vardas!) nebuvo tokia kvaila ir į frontą nesiveržė, o po karo tapo partine funkcioniere, net Lietuvos TSR socialinio aprūpinimo „ministre“. „Tiesos“ redaktorius Genrikas Zimanas, komunistų partijos šamanas, manėsi galįs mokyti, kaip lietuviai turi kalbėti ir rašyti; Jančaitytės pareigas „Tiesoje“ jis rašė taip: „Šakių apskrities komiteto pirmasis sekretorius draugas Tatjana Jančaitytė“.

Iš Rusijos į Lietuvą dardėjo tušti ešelonai, papuošti šūkiais „Duona badaujančiai Lietuvai“, atgal jie slinko lėtai, jau be jokių šūkių, bet prikrauti lietuviškų grūdų, mėsos, sviesto, kitokių prekių ir lietuviai labai greitai pajuto, kas atsitinka, kai tavo šalyje pradeda šeimininkauti svetimtaučiai.

Nespėjo Gustainiai atiduoti bolševikams duoklės, kai Jančaitis vėl prisistatė – „liaudies priešai“ dar turi grūdų, reikia ir tuos, paskutinius, atimti. Nėra maišų? Ne bėda, Jančaitis surinko visas Gustainių pagalves, plunksnas išbėrė lauk – štai ir maišai. Uolusis partorgas karo išvakarėse ir rusų kareivius atvedė į sodybą vežti Gustainių į Sibirą.

- Daugiau jūs Lietuvos jau nebepamatysit, - patenkintas drėbė išvežamiems į tremtį, ir pasiliko jų sodyboje, nes čia tiek daug visokių gėrybių, reikia į namučius parsigabenti, kol kiti „aktyvistai“ neišgrobstė.

Tremtinius išvežė į Altajaus kraštą, vėliau Gustainį uždarė kalėjiman. Tik 1956 m. grįžo į tėvynę, tačiau Lietuvos komunistai neleido apsigyventi nei Vilniuje, nei Kaune, todėl teko prisiglausti Griškabūdyje. Gerai mokėdamas kelias užsienio kalbas, Gustainis duonos kąsnį užsidirbdavo versdamas vokiečių, prancūzų autorių kūrinius. Parašė atsiminimų knygas „Nuo Griškabūdžio iki Paryžiaus“, „Be kaltės“, filosofinę studiją „Idėjų autonomija ir determinizmas“, pluoštą mokslinių straipsnių (rašė „į stalčių“, išleista tik po Tarybų Sąjungos subyrėjimo).

Šiandien Valentinas Gustainis visiškai užmirštas, o be reikalo, tai žymus mūsų žurnalistas, kultūrininkas, filosofas. Komunistams buvo nepriimtinos Gustainio antifašistinės ir antikomunistinės pažiūros, bet jos nepriimtinos ir šiandieniniams mūsų „europiečiams“, jo tekstuose nerandantiems angliškų citatų. Koks savimi patenkintas politologas šiandien sutiks su Gustainiu, teigusiu, kad politologija nėra mokslas, nes nėra tokio mokslo objekto, politika - tai tik propaganda, mitai, tuščios frazės, atskirų mokslo sričių (istorijos, ekonomikos, teisės...) trupiniai.

1919 m. pradžioje Gustainis išėjo ginti Lietuvos, bet vėliau savanoris kūrėjas nuo kariuomenės nutolo, mokėsi, dirbo, tačiau tapus „Lietuvos aido“ redaktoriumi, tekdavo skirti nemažai dėmesio ir valstybės gynybos, kariuomenės reikalams. Kartą keli karininkai įkalbėjo redaktorių, kad reikia pakritikuoti brg. gen. Vladą Nagevičių (vėliau susilietuvinusį pavardę į Nagių), plačiašakę asmenybę, vadovavusį ne tik kariuomenės sanitarijos tarnybai, bet ir karo muziejui, tyrinėjusį piliakalnius, apskritai daug jėgų atidavusį archeologijai, nes per tuos visus darbus dažnai užmiršta savo tiesiogines pareigas. Gustainis sutiko ir „Lietuvos aide“ dirbęs rašytojas Augustinas Gricius parašė šmaikštų feljetoną. Nagevičiaus pavardė nebuvo paminėta, bet visi suprato, kad čia būtent apie jį.

Ir štai vieną gražią dieną redaktoriaus kabinete pasirodė du paradinėmis uniformomis vilkintys, baltas pirštines užsimovę pulkininkai, oficialiai pranešę, kad generolas yra įsižeidęs ir šaukia Gustainį į dvikovą, bet sutinka, kad redaktorius, kaip civilis, galįs pasirinkti, kokiais ginklais kautis. Gustainis šyptelėjo: kokios dvikovos šiais laikais, bet gerai žinojo, kad Nagevičius ypač brangino karininko garbę, iš jo galima visko tikėtis. Antai 1919 m. Nagevičius nutvėrė gatvėje vieną artilerijos leitenantą ir atitempė į komendantūrą, nes jis Nagevičiui pagarbos neatidavęs. Komendantūros karininkas Jurgis Bobelis siūlė susitaikyti, tegul leitenantas atsiprašo ir eina savo keliais, bet ltn. Jonas Laužonis užsispyrė:

- Aš gydytojams pagarbos iš principo neatiduodu, nes jų nelaikau karininkais.

Karininko etika Nagevičiui buvo šventas dalykas ir Gustainis sutiko:

- Ką bepaveiksi, teks kautis. Aš dėkingas generolui, kad leidžia pasirinkti ginklą. Generolas, kaip senas karys, gal rinktųsi pistoletą ar kardą, aš, nors ir esu savanoris kūrėjas, ginklus seniai užmiršau, todėl, kaip kaimietis, renkuosi man žinomą ir įprastą padargą – spragilą. Siūlau generolui muštis spragilais.

Pulkininkai mandagiai atsisveikino ir išėjo, o generolas Nagevičius, sužinojęs apie pasiriktą „ginklą“, suprato, kad Gustainis ne šiaip suvalkietis, bet velnių priėdęs suvalkietis, jo nepagąsdinsi. Dvikova neįvyko. Taip kalbėjo Kauno kavinėse. Savo atsiminimuose Gustainis rašė kitaip, kas dabar suras tikrą teisybę?

Tikra tik tai, kad generolui Nagevičiui ir į galvą neatėjo kreiptis į teismą ir reikalauti pinigų už „moralinę žalą“. Pinigai yra vienas dalykas, garbė, moralė – visai kas kita. Buvo tikri inteligentai, tuo ir skyrėsi nuo šiandieninio „elito“, savo „garbę“ vertinančio tik pinigais.

Prisiekė bazinių mokymų ir KASP kariai

Eil. Vilius DŽIAVEČKA
„Savanorio“ korespondentas

Prisiekusius savanorius sveikina Dariaus ir Girėno rinktinės vado pareigas einantis mjr. Artūras Čepanskis

Vyr. srž. **Eugenijaus Žygaičio** nuotraukos

Spalio 19 dieną Mokomajame pulke Rukloje karių, renginio svečių ir savo artimųjų akivaizdoje Lietuvos Respublikai prisiekė 64 dvyliktosios bazinių karinių mokymų laidos kariai. Jaunuoliai tarnybą Mokomajame pulke pradėjo spalio 1 dieną.

Vidutinis dvyliktosios BKM laidoje tarnaujančių jaunuolių amžius 20-24 metai. Didžioji dauguma tarnybą pradėjusių jaunuolių yra įgiję vidurinį išsilavinimą, 4 – turi pagrindinį išsilavinimą, o net 7 kariai yra su aukštuoju išsilavinimu. Jaunuoliai šiame kurse yra atvykę iš įvairių apskričių, beveik visų Lietuvos regionų, sako BKM-12 vadas kpt. Andrius Sakalauskas:

- Džiugu, kad į bazinius karinius mokymu ateina vis intelektualesni jaunuoliai. Tai akivaizdžiai atsispindi ne tik kaip greitai jie sugeba įsisavinti instruktorių perteikiamas žinias ir patirtį, bet ir jų motyvacijoje. Siekiantys karjeros Lietuvos kariuomenėje išsilavinę naujokai noriai visko mokosi ir siekia tapti gerais profesinės karo tarnybos kariais. Tokie jie ir bus, kai pabaigs bazinius karinius mokymus – gruodžio 21 dieną.

Prisiekusius karius palaimino ir sveikinimo žodį tarė Ruklos įgulos kapelionas kpt. Saulius Noretas, sveikino l.e. Mokomojo pulko vadas plk. ltn. Viktoras Liepinšas ir l.e. Dariaus ir Girėno rinktinės vadas mjr. Artūras Čepanskis. Prisiekusių karių vardu teisė pagerbti Mokomojo pulko vėliavą buvo suteikta j. eil. Gyčiui Dauknai. Šis karys pasižymėjo kaip motyvuotas, draugiškas, gerai vykdantis savo pareigas ir rodantis asmeninį pavyzdį tarnybos draugams.

Baziniuose kariniuose mokymuose dalyvaujantis kaunietis j. eil. Aleksiejus Samochinas jau antros kartos karys savo šeimoje. Jo tėvas ats. mjr. Viktoras Samochinas anksčiau vadovavo KOP Oro erdvės kontrolės centrui. Aleksiejus:

J. eil. Aleksiejus Samochinas

- Dabar ir man atėjo laikas tarnauti. Tuo labai džiaugiuosi ir didžiuojuosi. Nuo pat mažumės domėjausi kariuomene, būdamas paauglys dalyvavau Šaulių sąjungos veikloje, be abejonės, sportavau. Todėl ir dabar apsiprasti nėra labai sunku, pirmosios trys savaitės iki priesaikos čia tik jau turimų žinių pakartojimas ir gilinimas. Atvirai kalbant pradžioje bandžiau įsitvirtinti civiliniame gyvenime. Baigiau studijas Kauno technologijos universitete, du metus dirbau civilinėje įmonėje, bet supratau, kad be kariuomenės negaliu ir išėjęs iš darbo atėjau į BKM.

Šią dieną sutapo, kad kartu su bazinių karinių mokymų kariais prisiekė ir bazinius kario savanorio įgūdžių kursus Mokomajame pulke baigusi ketvirtoji karių savanorių laida. Šis kursas trumpesnis nei BKM, tačiau ir per trumpą laiką reikia minimaliai parengti karius. Mokomojo pulko antrosios kuopos vado pavaduotojas vyr. ltn. Kęstutis Lapienė sakė neskirstantis karių pagal dalinius:

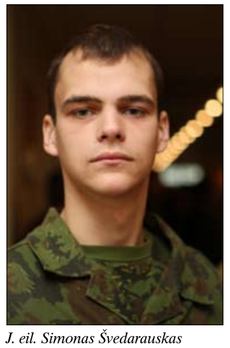

J. eil. Simonas Švedarauskas

- Tiek savanorių, tiek BKM karių tarpe yra gerų ir motyvuotų karių, skirtumas tik tas, kad čia parengti karį savanorį turi žymiai mažiau laiko, nors programa panaši kaip BKM, todėl sukamės, kaip galime.

J. eil. Simonas Švedarauskas kilęs iš Vilniaus. Ankščiau, dar būdamas šauliu, Simonas taip pat norėjo savo ateitį susieti su Lietuvos kariuomene, tačiau tarnauti taip, kad tai netrukdytų civiliniams mokslams ir karjerai. Savanorių pajėgos tam idealiai tiko. Ir bazinį kario kursą savanoris sugebėjo suderinti su studijomis universitete:

- Studijuoju trečiame kurse ir dėl praleistų trijų savaičių turėsiu daugiau pasimokyti, bet susitvarkysiu. Psichologiškai buvo sunkiausia per kurso vidurį. Reikėjo priprasti prie griežtos disciplinos, viską daryti greitai ir tiksliai.Visi privalėjome persilaužti ir iš civilių virsti kariais. Tai pavyko, netgi sunkiomis akimirkomis čia suradau draugų, su kurias kartu įveikėme tuos sunkumus. Kad vadų griežtumas kariuomenėje būtinas, supratau jau per kovinio šaudymo pratybas, kur kiekvienas neatsargus judesys gali brangiai kainuoti. Mus daug tokių naujų karinių dalykų išmokė instruktoriai seržantai, kurie buvo griežti, bet kartu ir teisingi bei supratingi.

Kiekvieno kario tarnyboje labai svarbus yra priesaikos Lietuvos Respublikai momentas – karys prisiekia ne tik ištikimai tarnauti savo šaliai, vykdyti vadų įsakymus, bet ir negailėdamas jėgų ir net gyvybės ginti savo valstybę, jos laisvę ir nepriklausomybę.

Kuopa šaudė taikliai

Vyr. eil. Antanas GIRČYS
Žemaičių rinktinė

Kęstučio batalione vyko Žemaičių rinktinės 308 pėstininkų kuopos pratybos.

Ankstyvą šeštadienio rytą gausus Šilalės rajono savanorių būrys susirinko į kuopą. Nors jau spalis, tačiau šilti orai dar lepino, tad ilgai nelaukdami pajudėjome į Kęstučio batalioną. Pirmąją dieną karių laukė karo topografija. Suskirstyti į grupeles kariai turėjo įveikti apie 9 km orientavimosi trasą. Kariai prisiminė kaip sudaryti maršruto kortelę, nusistatyti azimutus, matuoti atstumą žingsnių poromis, ir svarbiausia - „skaityti“ žemėlapį. Užduočiai atlikti turėjome 3 valandas. Su užduotimi pavyko susidoroti visiems, žinoma, vieni ją atliko greičiau, kiti – lėčiau. Svarbiausia tobulėti, nes tobulėjimui ribų nėra.

Kadangi kariai atnaujino savo įgūdžius, galime drąsiai teigti, kad turėdami žemėlapį, mūsų kuopos savanoriai mokės naudotis juo ir miške nepaklys. Antroje dienos pusėje įgūdžius tobulinome prisimindami taiklaus šaudymo principus ir įvairių šaudymo padėčių užėmimą.

Grįžę į batalioną išklausėme kuopos vado informacinę, šviečiamąją paskaitą apie informacinės-psichologinės ir kibernetinės operacijos svarbą, aptarėme dienos pratybas. Nors diena buvo nelengva, kariai laukė rytojaus, kai galės išbandyti savo taiklumą šaudymo pratybose, atlikdami kasmetinį šaudymo testą iš priskirtų ginklų.

Nors tokio pobūdžio pratybos šiais metais jau ne pirmos, tačiau labai svarbios. Atlikę šaudymą, kariai bus vertinami, kaip patobulino savo žinias ir įgūdžius. Savo sugebėjimus kariai demonstravo iš įvairių šaudymo padėčių: gulint, priklaupus, sėdint, stovint ir iš apkasų, į taikinius, esančius 100, 200 ir 300 metrų nuotolyje. Užduotis taip pat buvo neįprasta – teko šaudyti per ribotą laiką ir nuolatos keičiant šaudymo padėtį.

Namo grįžome pavargę, tačiau geros nuotaikos ir kupini įspūdžių. Laukiame naujų pratybų ir naujų išbandymų.

SOP būrio vertinamosios pratybas

Kpt. Vytautas VINICKAS
Dainavos rinktinė

Spalio 25-27 d. Kazlų Rūdos poligone vyko bendros Dainavos rinktinės SOP būrio ir vieno Vytauto Didžiojo jėgerių bataliono padalinio lauko taktikos pratybos, kurių tema - žvalgybos ir kovos patrulis.

Pagal pratybų legendą jungtinio abiejų padalinių patrulio užduotis buvo aptikti priešo pajėgų slėptuvę kurioje nelaisvėje laikomas numušto draugiškų pajėgų orlaivio pilotas. Pratybose dalyvavo Dainavos rinktinės SOP būrys, kelios Vytauto Didžiojo jėgerių bataliono komandos ir KOP sraigtasparnis Mi-8T.

Patrulis keliomis grupėmis buvo infiltruotas į užduoties rajoną, atliko vietovės žvalgybą. Aptikus priešo objektą, buvo pradėta objekto žvalgyba, stebėjimas ir pasiklausymas, surinkti duomenys buvo skubiai persiųsti į pratybų taktinį operacijų centrą. Pagal gautus duomenis buvo koreguojama planuota operacijos eiga, šturmo grupė pasirengė objekto šturmui. Operacijos sudėtingumą lėmė tai, kad operacijos tikslas buvo išvaduoti gyvą žmogų, tai apsunkino tiek paramos grupių, tiek šturmo grupės tiek ir valdymo grupės darbą, nes užduotis reikalavo netikėtumo, greičio, tikslumo ir visų grupių veiksmų koordinacijos.

Vieną pratybų dalį - pastato šturmą stebėjo Dainavos rinktinės vadas plk. ltn. Rimantas Jarmalavičius ir rinktinės būrių bei skyrių vadai. Operacija prasidėjo intensyvia paramos ginklų, 60 mm minosvaidžių ugnimi į pastatą, bei 120 mm minosvaidžių ugnimi į kitus priešo objektus. Dar nenutilus minosvaidžiams, pradėjo kalenti paramos grupės kulkosvaidžiai. Ugnimi nuslopinus priešą, prasidėjo pastato šturmas. KOP sraigtasparnio atskraidinta šturmo grupė išsilaipino ant pastato stogo ir ėmėsi darbo. Valė pastatą iš viršaus į apačią, kambarį po kambario.

Sumanių vadų vedami kariai greitai susitvarkė su užduotimi, profesionaliai veikdami, išvalė pastatą sunaikindami priešo likučius. Pastate suradę „krovinį“, kuris ir buvo pagrindinis operacijos tikslas, šturmo grupė buvo sėkmingai „ištraukta“ sraigtasparniu. Kita operacijoje dalyvavusi grupė sustabdė į pagalbą priešui skubėjusį padalinį. Visos rajone veikusios grupės sėkmingai pasitraukė laiku, tikslai pasiekti.

Nuoširdžiai užjaučiame savanorius kūrėjus ats. brg. gen. Česlovą Jezerską ir ats. mjr. Vaclovą Jezerską dėl mamos mirties.

LKKSS Vilniaus skyrius

Skyrininkų kursai J.Lukšos mokymo centre

Vyr. ltn. **Tomas PAKALNIŠKIS**
KASP štabo viešųjų ryšių karininkas
Eil. **Vilius DŽIAVEČKA**
„Savanorio“ redakcija

Lapkričio 5-22 dienomis Sausumos pajėgų Juozo Lukšos mokymo centre vykusiuose pėstininkų skyriaus vado–vyriausiojo šaulio kursuose 30 KASP karių savanorių mokėsi efektyvaus planavimo ir pėstininkų skyriaus lygio taktinių užduočių vykdymo. Pagrindinis dėmesys buvo skiriamas skyriaus vado gebėjimams vadovauti padaliniui vykdant valdymo procedūras. Be praktinio vadovavimo įgūdžių kariai pagilino ir mažų padalinių taktikos žinias.

- Siekiame, kad KASP skyrininkas taptų pagrindiniu žmogumi, apie kurį suktųsi kariai savanoriai ir visas karių savanorių kovinis rengimas, – pažymėjo KASP vyriausiasis puskarininkis srž. mjr. Darius Masiulis.

Sausumos pajėgų vyr. puskarininkis srž. mjr. Osvaldas Žurauskas padėkojo kurso instruktoriams – Mokymo centro kariams ekspertams ir jiems talkinusiems KASP rinktinių priskirtiems instruktoriams.

Instruktoriai geriausiu kurso dalyviu vienbalsiai išrinko vyresnįjį eilinį Arvydą Savicką.

- Kurso metu puikiai supratau, kad tik asmeniniu pavyzdžiu, reiklumu sau ir pavaldiniams gali užsitarnauti pagarbą ir pasitikėjimą, – kalbėjo vyr. eil. A. Savickas. Nuo 2008 metų KASP tarnaujantis karys savanoris siekia ne tik karinės tarnybos aukštumų. Matininko kvalifikaciją turintis karys dirba vienoje Šilalės įmonių, taip pat tęsia geodezijos ir žemėtvarkos studijas magistratūroje. Karys taip pat pasidžiaugė savo darbdaviu, kuris sudaro visas sąlygas jam tobulėti – nuo tarnybos pradžios jis jau baigė apie 10 įvairių kvalifikacijos kursų.

Kitais metais planuojama KASP kariams savanoriams organizuoti keletą tokių kursų.

Sausumos pajėgų Juozo Lukšos mokymo centro įgūdžių formavimo kursų ekspertas vyr. srž. Saulius Venys kuravo ir įgyvendino šį pėstininkų skyriaus vado–vyriausiojo šaulio kursą. Kariai, pasak eksperto, čia išmoko įvairių padalinio valdymo procedūrų - radijo ryšiu perduoti formalizuotus pranešimus, pasirūpinti sužeistuoju, taip pat vykdė stebėjimo posto užduotis, objekto žvalgybą, vietovės žvalgybą, patyrė kontaktą su priešu, skelbė įsakymą, mokėsi vadovavimo prie maketo ir netgi vado manierų bei laikysenos. Šiame kurse - daug teorijos ir praktikos. Nuo lapkričio 18 dienos kurso dalyviai gyveno lauko sąlygomis patrulio bazėje ir vykdė visas užduotis. Kurse iš viso dalyvavo 33 savanoriai, panorę tapti skyrininkais. Kursantus rengė iš įvairių Savanorių pajėgų rinktinių atvykę patyrę instruktoriai, irgi kariai savanoriai – grandiniai, seržantai. Jie atvykę anksčiau, vadovaujami vyr. srž. S. Venio, pasirengė pratybų planus konspektus ir metodinę medžiagą.

Prie vietovės maketo

Eil. **Viliaus Džiavečkos** ir vyr. srž. **Sauliaus Venio** nuotraukos

Vyr. srž. Saulius Venys

Šaudymui pasiruošęs!

- Panašus skyriaus vado kursas jau yra vykęs, tačiau jis buvo skirtas ne kariams savanoriams, o profesinės karo tarnybos kariams iš „Geležinio Vilko“ brigados. Adaptuodami jį savanoriams, sutrumpinome, tačiau programa liko ta pati. Kitais metais dar planuojame ją tobulinti, tačiau nenorime supaprastinti, bet atvirkščiai – pasunkinti. Tada žiūrėsime, kaip viskas klostysis toliau, - sakė vyr. srž. S. Venys.

Beje, Mokomajame pulke Savanorių pajėgų skyrininkų kursai pirmą kartą įvyko 2001 metais, taip pat lapkričio mėnesį. Tuomet Dariaus ir Girėno rinktinė, komandiravusi savo instruktorius, išnaudodama pulko infrastruktūrą parengė būrį būsimųjų skyrininkų, kurių dalis jau vykdė šias pareigas savo padaliniuose. 2002 ir 2003 metais šį kursą perėmė tuometis KASP Juozo Lukšos vadų mokymo centras ir Mokomojo pulko bazėje vedė jau visų KASP rinktinių savanoriams. Ir tai ne tik gražus sutapimas – 2003 metais jis čia buvo patobulintas ir pavadintas lengvųjų pėstininkų skyriaus vadų kursu. Tuomet jis truko 14 parų. Kurso programa, verta pabrėžti, nedaug skyrėsi nuo dabartinės ir buvo skirta jaunesniųjų vadų taktiniam rengimui bei jų vadovavimo įgūdžių tobulinimui. Kursas buvo labai stiprus, tačiau atsižvelgiant į tuometinius savanorių skaičius, pakankamai nedidelis procentas karių jį perėjo.

KASP karių savanorių rengimas šiuo metu išgyvena dar vieną reorganizaciją ir savanoriai vėl grįžta į Mokomąjį pulką. Anksčiau visiems atrodė, kad prieš gerą dešimtmetį veikusi sistema – kiekviena rinktinė turėjo savo mokymo centrą, buvo optimali. Idėja ištiesų buvo gera – Vilniuje veikė dar 1991 metų kovo mėnesį įkurta SKAT mokykla, vėliau tapusi Respublikiniu vadų mokymo centru, 1999 m. gavusiu partizano Juozo Lukšos vardą, Alytuje - Liongino Baliukevičiaus, Kaune - Antano Juozapavičiaus, Klaipėdoje - Povilo Plechavičiaus, Marijampolėje - Zigmo Drungos, Panevėžio rajone - Danieliaus Vaitelio, Radviliškyje - Petro Bartkaus, Utenoje – Antano Slučkos, Raudondvaryje - Vytauto Bulvičiaus, Tauragėje - Antano Bakšio ir Telšiuose - Vlado Montvydo mokymo centrai, tačiau kadrų, lėšų ir infrastruktūros stoka darė įtaką savanorių rengimui. Centrai buvo nevienodo lygio. Vieni laikėsi geriau, ten ir savanorių rengimas buvo stipresnis. Rengimo kokybė labai daug priklausė ir nuo rinktinių vadų ir pačių mokymo centrų viršininkų, jų asmeninės iniciatyvos. Kaip ir dalis KASP dalinių, taip ir mūsų mokymų centrų vardai dingo istorijos bei reorganizacijų akivaruose. Kita reforma – 2005-ais metais KASP žinion perėjęs Butigeidžio dragūnų batalionas buvo labai naudingas tiek batalionui, tiek pajėgoms. KASP karių rengimą sutelkus Klaipėdoje, procesas suvienodėjo, ten perėjo nemaža dalis geriausio buvusių mokymo centrų personalo, o dalinys, kuriam tuo metu grėsė išformavimas, išliko. Nemažiau diskusijų kilo ir šiemet, Savanorių rengimą perkėlus į Mokomąjį pulką ir Juozo Lukšos vardą gavusiam Sausumos pajėgų mokymo centrui. Kaip bus? Nepaisant kalbų aišku viena – savanorių rengimas sėkmingai vyks toliau. Karių ir instruktorių atsiliepimai – įvairūs.

Martynas ir Karolis Monikai

Broliai iš Žemaičių rinktinės jaunesnieji eiliniai Martynas ir Karolis Monikai didžiuojasi, kad perėjo bazinį kursą praėjusią vasarą su pačia pirmąja savanorių laida Mokomajame pulke. Abu Monikus traukia aktyvus laisvalaikis, sportas, važinėjimas kalnų dviračiais, o tarnyba Savanorių pajėgose atrodė dar rimtesnis ir prasmingesnis užsiėmimas. Abu, dar prieš Ruklą, jau esamų karių buvo klausinėję, kas vyksta tame baziniame kurse, bet jų pasakojimai, anot brolių, truputi skyrėsi nuo to, ką jie patyrė. Kurse broliai dalyvavo liepos mėnesį, per patį vidurvasarį:

- Sunku buvo, sukomės tokiu tempu, kad turėdami laisvą akimirką džiūgaudavome, nes pasitaikydavo, kad pritrūkdavo laiko į gertuvę vandens prisipilti. Baziniame kurse išmokome gyventi kitaip ir labiau vertinti laiką. Jau į kursą išleisdamas kuopos vadas užsiminė, kad moraliai ir fiziškai pasiruoštume sunkumams ir jis pasirodė teisus. Rukloje gavome visus tolesnei tarnybai reikalingus pagrindus ir žinios bei įgūdžiai dabar praverčia tarnyboje. Kuopos pratybos dabar tarsi pyragėlis, lyginant su baziniu kursu, todėl, kada tik šaukia į tarnybą, stengiamės dalyvauti, nes žinome, kad ne tik kariškais dalykais užsiimsime, bet ir pabendrausime su bendraminčiais. Kas žino, gal ateityje susiesime savo gyvenimą su profesine tarnyba?

Kaip benutiktų, jei broliai bus geri kariai, ateityje savanorių dar laukia skyrininko kursas, į Ruklą dar teks sugrįžti...

Savanoris, SL 1469.
Steigėja **Savanoriškoji krašto apsaugos tarnyba.**
Leidžia **Krašto apsaugos savanorių pajėgos.**
Laikraštis išeina vieną kartą per mėnesį.
Eina nuo 1991 02 09

Redakcijos adresas: LT-05110 Viršuliškių 36, Vilnius
El. paštas: Vytautas.Voveris@mil.lt, Vilius.Dziavecka@mil.lt
Spausdino **„Respublikos“ spaustuvė, M.Sleževičiaus g. 7, Vilnius.**
Ofsetinė spauda, 2 sp. lankai. Tiražas 2000 egz.
Indeksas 0099

Redaktorius
ats. kpt. Vytautas Voveris
Korespondentas
eil. Vilius Džiavečka
Maketavo UAB „Respublikos“ leidiniai“